

Vox populi

ehk kooliõpilaste

mõtteid mõeldunud ooperisügisest
(Rocca al Mare Kooli 11. klassi õpilased)

koljut ja veel imelikke virvendusi, mille otstarbest ma aru ei saanud. Arvan, et selline 19. sajandi ooper, mis on niisamagi võimas, ei vaja enda kõrvale 21. sajandi leiutisi. Nii kaob igasugune romantismiajastu tunne. [---]

Publik tundus olevat rahul ja osatäitjad kutsuti mitu-mitu korda tagasi, sest aplaus ei tahtnud kuidagi lõppeda. Imelik oli ainult see, et kohe, kui kardinad langesid, nägin mitmeid inimesi juba saalist väljumal. Kas siis pole aega viis minutit avaldada oma austust inimestele, kes töötavad päevad ja ööd, et tuua publikuni nii kõrgetasemelise etendus? Kui minna teatrisse, kontserdile või ooperisse, siis peaks selleks aja maha võtma ja kõike otsast lõpuni nautima.

Brit Puskar

*

Ühel sügisel pühapäevaõhtul avanes mul võimalus nautida Mozarti üht kuusaimat (ja võib-olla ka parimat?) ooperit "Don Giovanni". Läksin Estonia teatrisse eelarvamusega – olin aasta tagasi näinud Miloš Formani filmi "Amadeus", kus näidati üht episoodi nimetatud ooperist, nimelt finaali. Kuna see oli väga dramaatiline ja süнге, olin peaaegu kindel, et kogu ooper on selline, kuid tol õhtul pidin oma arvamust muutma. Algul ei saanudki ma aru, kas tegemist on koomilise või tõsise ooperiga. Tõsiasi on aga hoopis see, et ta on mõlemat, ja enamgi – ühendab ju "Don Giovanni" endas kolme ooperistiili: *opera buffa*, *opera seria* ja *Singspiel*. Kogu tants ja trall toimus korraka mitmel tasandil – midagi naljakat, midagi dramaatilist, midagi huvitavat, midagi ennekuulmatut, midagi ilusat, midagi häbiväärset. [---]

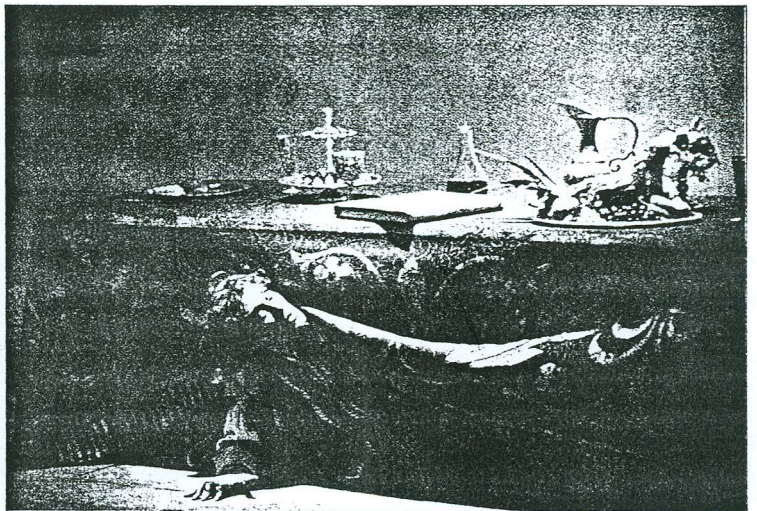
Ooperi nimitegelane võrgutab kõiki naisi, keda suudab. Ning ta suudab – mees on läbi aegade loendamatu hulgal naiste päid segi ajanud, kõike seda loendamatu on aga loendanud tema niivõrd-kuivõrd ustav teener Leporello. Niikaua kui don Giovanni tekitas kaost daamide seas, polnud see talle ohtlik, kuid mängimine surma, saatuse, teispoolsuse ning jumalaga hukutab ta viimaks. [---] Kõige enam nautisingi ooperi lõppu. Muusika, mis oli uskumatult võimas, tossupilved ja lavalt kostvad mürinad – see kõik tekitas minus külmavärinaid. Ja austust Mozarti vastu. Kahjuks oli saal pooltühhi ning see häiris,

Niikaua kui don Giovanni (Rauno Elp) tekitas kaost daamide seas, polnud see talle ohtlik... Talupiigat Zerlinat (Janne Ševtšenko) võrgutamas.

... kuid mängimine surma, saatuse, teispoolsuse ning jumalaga hukutab ta viimaks. Laua all peidab end saatuse eest don Giovanni hirmunud teener Leporello (Ain Anger).

FOTOD HARRI ROSPU

sest oleksin tahtnud, et lauljad-pillimehed saaksid oma töö eest väärilise aplausi. Eriti lauljad, kes tolleasetes ooperites pidid nii mõnigi kord pikki noote võtma – kunagi oli see ju publikule märk, et pingutaja on professionaalne.

Mozart on teinud huvitavat tööd, sest erinevate karakterite iseloomujooned tuleksid ooperist välja ka siis, kui kuulaja oleks pime ja ei teaks teose sisust midagi – tegelaste muusikaline erimevus on nii paljuütlev. Näiteks donna Anna, don Ottavio ja donna Elvira laulavad *opera seria* stiilis, Zerlina ja Masetto on *Singspiel*'i karakterid, Leporello kuulub *opera buffa* žanrisse.

Lauljate koosseisu vahides on Neeme Kuningas lähtunud täpselt vastavusest rollitüübile. Laval on valdavalt noored, oma tegelaskujude eakaaslased, sellest ka lavastuse teesklematu hoog ja lennukus. Mõned aspektid lavastuse juures mulle aga ei meeldinud. Näiteks

donna Elvira, kes on teatavasti don Giovannist rase, patsutas liigagi tihti oma suurt kõhtu. Ning tema teenijanna sõi ühes stseenis häirivalt kaua ühtainsat banaani. Nojah, kuskil pidi ju ooperi koomilisus kajastuma. Kuigi ka külamees Masetto (Väino Puura) oli kohati liigagi kohmetu ja halenaljakas. Don Giovannit kehastanud Rauno Elp sai aga võrgutaja rolliga kenasti hakkama. [---] Millegipärast meeldisid mulle rohkem dramaatilised stseenid ning ka lavakujundus oli nende jaoks ülimalt sobiv. Üllatav, et aina ringiratast keerlev lava suutis ikka ja jälle kontekstiga sobituda.

Mida muud veel tahta? Muusikast täpselt lähtuv, tugeva dramaturgia ja selgete lavastuslike aktsentidega muusikateater selle sõna parimas tähenduses.

Ly Reinik